

**ХРИСТО
БОТЕВ**
1848
1876

БИОГРАФИЧНИ ДАННИ:

Христо Ботьов Петков, известен като Христо Ботев, е български национален герой, революционер, поет и публицист, роден на 25 Декември 1847 г. (нов стил — 6 януари 1848 г.) в град Калофер в семейството на учителя, книжовник и общественик деец, даскал Ботьо Петков и Иванка Ботева. От 1854 до 1858 година Христо Ботев учи в Карлово, където Ботьо Петков е учител. По-късно се завръща в Калофер, продължава учението си под ръководството на своя баща и през юни 1863 г. завършва Калоферското трикласно училище. През октомври същата година с помощта на Найден Геров заминава за Русия и се записва частен ученик във Втора Одеска гимназия. Тук се запознава с руската литература и попада под силното влияние на Александър Херцен, Николай Чернишевски, Николай Добролюбов и други. Тогава прави и първите си поетични опити. През септември 1865 г. е изключен от гимназията. По това време се свързва още по-тясно с руските революционни среди. През октомври и декември 1866 г. е учител в бесарабското село Задунаевка. Поради заболяване на баща му, през януари 1867 г. му се налага да се завърне в Калофер. По това време на 15 април във вестник „Гайда“, редактиран от П. Р. Славейков, е публикувано първото стихотворение на Хр. Ботев - „Майце си“. Тук обаче не се задържа дълго. Поради произнесената от него пламенна реч на 11 май в чест на славянските просветители братята Кирил и Методий той е принуден да напусне Калофер и през октомври 1867 г. пристига в Румъния, като живее в Букурещ, Браила, Александрия,

Измаил и Галац. Работи в Браила като словослагател при Димитър Паничков, където се печата вестник „Дунавска зора“. Попаднал в средата на българската революционна емиграция, той се сближава с Хаджи Димитър и Стефан Караджа. **През лятото на 1868 г. Ботев се записва в четата на Жельо Войвода, на която е определен за секретар. Тогава написва стихотворението „На прощаване“.** По различни причини четата се разпада и не преминава Дунава. През Септември същата година постъпва в букурещкото медицинско училище, но поради липса на средства е принуден скоро да се раздели и с него. Изпаднал в крайно бедствено положение, Ботев прекарва зимата в една запустяла вятърна мелница край града. Тук живее заедно с Васил Левски и остава възхитен от способността на Апостола да преодолява лишенията, на които по това време бил изложен и той. През февруари 1869 г. постъпва като учител в Александрия, а през август същата година заминава учител в Измаил, където учителства до май 1871. През следващите години се мести от град на град. В Галац установява контакт с руския революционер Н. Ф. Меледин и чрез него поддържа връзки с революционните кръжоци в Одеса. В края на април 1871 Ботев е задържан в продължение на два месеца във Фокшанския затвор (във връзка с разкриване дейността на Н. Ф. Меледин) и след излизането му на свобода се установява отново в Букурещ. На 10 юни 1871 г. издава първия си вестник „Дума на българските емигранти“. През октомври същата година участва в годишното събрание на Българското книжовно дружество. През април 1872 г. е арестуван за конспиративна революционна дейност и отново е изпратен във Фокшанския затвор, но освободен вследствие застъпничеството на Левски и Каравелов. Започва работа като печатар при Каравелов. Списва във вестник „Свобода“, който си сменя името на „Независимост“, а по-късно работи като сътрудник и съредактор на революционния орган. На 1 май 1873 г. издава сатиричният в-к „Будилник“. На 20-21 август 1874 г. участва в общото събрание на БРЦК и след това продължава да работи като негов секретар. През следващия месец става учител в българското училище в Букурещ. Започва активната му дейност като журналист и под негова редакция започва да излиза новия орган на революционната партия — в. „Знаме“ (8 декември 1874 г.).

През 1875 г. издава преводите „За славянското произхождение на дунавските българи“ от Д. Иловайски и „Кремуций Корд“ от Н. Костомаров. През юли същата година сключва граждански брак с Венета, като техен кум става Георги Странски. През септември 1875 г. съвместно със Стефан Стамболов издава стихосбирката „Песни и стихотворения“ и „Стенен календар за 1876 година“ със стихотворението „Обесването на Васил Левски“. На 13 април 1876 г. се ражда дъщерята на Христо Ботев и Венета - Иванка. На 5 май издава вестник „Нова България“. След удара, нанесен на Вътрешната революционна организация след обесването на В. Левски и колебанията на Л. Каравелов, начело на БРЦК застава Ботев. След избухването на въстанието в Босна и Херцеговина през 1875 година БРЦК под ръководството на Ботев започва подготовката на въстание и в България. За тази цел Ботев е изпратен в Русия да събира средства и оръжие за въстанието и да доведе оттам войводата Филип Тотю. Преждевременното избухване на въстанието и неговият неуспех довеждат до сериозни разногласия в БРЦК. В резултат на това в края на 1875 година Ботев подава оставка (това довело и до разпускането на организацията), но не се отказва от революционната си дейност. След създаването на Гюргевския революционен комитет Ботев установява контакт и с неговите членове. През май 1876 г. той започва редактирането на последния свой вестник „Нова България“, от който успява да издаде само един брой. През май 1876 г., вследствие новината за Априлското въстание, Ботев започва дейност за организиране на чета, става неин войвода. От Гюргево се качва с част от четата на кораба „Радецки“ на 16 май и един ден по-късно заставят капитана Дагоберт Енглендер да спре на българския бряг. От Козлодуй четата на Ботев се отправя към Балкана, минавайки през десетина села. Четата води няколко боя с преследващите я турски потери. На 20 май (нов стил 2 юни) 1876 година е последният тежък бой — привечер след сражението куршум пронизва Ботев. Това се случва в подножието на връх Вола във Врачанския балкан.

Подбрала: Михаела Чолова
СОУ „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ – Севлиево;
11 „В“; уч. 2007/08год.